

Kilépő

„Az Ördögöt, mint saját tenyerüket
ismerik, mert naponta fölviszi őket a hegyre és
ígéri: egyediségük terhétől megszabadítja őket.”
Takács Zsuzsa

Hajnalonta az égre nézek, pedig a fővárosban nem látszik
rendesen, hiányzik a vidék, de egy láthatatlan erő nem enged
haza, mindig utamba gördít valamit, mindig hatalmába kerít egy
érzés, lemaradok. Persze kezdettől fogva a dolgok sűrűjébe
vágytam, és szabályrendszereim, szentnek vett írásaim jegyzik,
ott a helyem, mégis annyira szeretném levedleni mindezt.
A nyugalom egyetlen órájáért eldobnám tárgyaim bokrárt, a csend
másodperceiért, amim van, odaadnám, mégis kénytelen vagyok
úszni ebben a fekete lében, lebegni az éjszakának nevezett
mocsokban. Királynőnek kereszteltek, most apród, cseléd vagyok,
naphosszat cipelem hátamon gondolataim terhét, cipelem hátamon
ezt a mások által megírt sorsot, eleve elrendelés. Választásom
semmilyen sem volt, döntéseimet a felettes erők hozták, reggeltől
estig kapaszkodókat keresek, próbálok nem elsüllyedni a lábban,
ami derekamig ér. Semmiképp sem tudok kimászni, mozgatóim
ide helyeztek, többé nem akarnak segíteni rajtam, de cserébe burkot
vontak körém, ne essen bajom. Kívülről érkező hatások lennének
képesek kihúzni ebből, de nem vesznek észre, úgy suhannak el
mellettem, mint vasúti kocsik a kiürült tájban. Néha mégis megakad
egy-egy szempár rajtam, odáig nem időz, megtudjam, miért, néha
én kapom el valaki lábát, rángatom magam fölé, rimánkodva neki,
emeljen ki, de senki, senki nem nyújtja kezét. Újra meg újra
megfogalmazom, fenyegetőzőm és könyörgök érte, sikerüljön
szabadulnom, sikerüljön a rám nyomott teherből, a mázsás súlyból
mindent, mindent odaadnom, nekem nem kell vers, a legszebb
mondatokat se kérem, a szavakat darabonként átengedem, ha
valaki cserébe kiránt a több mint egy évtized óta tartó mélyből.
Ha mégsem, egészen addig nem zavar, míg semmit sem ígér.

HORVÁTH FLORENCIA (2002) költő, kulturális újságíró.

A szerző a művek megírásának idején a Petőfi Irodalmi Múzeum Móricz-ösztöndíjában részesült.

Hogy valójában senki

Partra vágynak a hullámok, nem férnek el bennem,
korty vizet tartok a számban, hiába köpöm ki, azonnal újabb
adaggal telik meg. Hogyan mondhatnám el az elmesélhetetlent,
hogyan írhatnám le a leírhatatlant, néha nincs alattam föld, néha
nincsen fölöttem ég, mégis mit keresek ebben a világvégi országban,
aminek még tenger se jutott, a vizet én hordozom, magamból
sz szenvedem ki minden cseppjét. Ami testemből jön, az a vers,
minden, amit kimondani próbálok, azok határait, pedig lehet,
hogyan valójában senki, senki nincs a víz alján, csak én képzelem oda
anyámat is, lehet, hogy minden ott van körülöttem, amit nem látok.

Partra vágynak a hullámok, menekülnének belőlem, menekülnék
én is a több mint egy évtizede tartó lápból, ami egyre csak gyűlik
körülöttem minden könnycseppel, minden elfolytatott korttyal
minden megnyitott csappal, minden szerelemmel és minden
kézmosással. Sokáig azt hittem, én magam, ma már tudom, a víz
a legrosszabb, a víz a legjobb. De mégis hogyan érhetne torkolatot
a folyó, hogyan simíthatná ki felszínét a tó, ha nincsen bennem
béke, ha nem látom a végét jelentő szárazföldet, csak hullámokat
mindenütt.